

Meer dan de mixer van oom Wim

Preek over Genesis 2:18

Te lezen: Genesis 2:8-24

Trouwdienst Gerry van Zutphen en Ernst Christiaan de Vries

Bloemendaal, 18 juni 1982

God had net de eerste mens op aarde gezet. Hij keek nog eens goed naar hem en zei toen: 'Het is niet goed dat de mens alleen is'. Een mens alleen is eigenlijk niets. Zo zijn we: We hebben een ander nodig om onszelf te kunnen zijn. Dat is geen tekortkoming of zwakheid. Daar hoeft niemand zich voor te schamen: Dat hij het in het leven niet in zijn eentje kan maken. Het is eerder een sterke kant dan een zwakke. Het is eerder iets om trots op te zijn dan je voor te schamen. Het is geen armoede maar rijkdom. Dat je jezelf niet genoeg bent. Dat je een ander nodig hebt; om mee te praten, om lief en leed mee te delen, om je moed in te spreken, om je eens flink op je nummer te zetten.

Dat we een ander nodig hebben om onszelf te zijn is een eigenschap die de grootheid en de rijkdom van het menszijn aangeeft. Het is een goddelijke eigenschap. Toen God u schiep, heeft Hij dat zó gedaan dat u op Hem leek. Hierin heeft Hij u op Hemzelf doen lijken, dat u een ander nodig hebt om uzelf te zijn. God heeft ook een ander nodig om zichzelf te zijn. Dat klinkt erg gewaagd. Maar het is bijbels: God heeft een ander nodig om God te zijn! Daar heeft Hij zelf voor gekozen. Zó en niet anders wil Hij God zijn!

Toen God bezig was met de schepping, had Hij niet genoeg aan de sterren aan de hemel, had Hij niet genoeg aan de schoonheid van een bloeiende roos, en aan het zingen van een nachtegaal. Als God al vijf dagen aan het scheppen is, zegt Hij: 'Laat ons mensen maken'. Dat is een heel bijzondere uitspraak van God, die je kunt lezen op de eerste bladzijden van de Bijbel: 'Laat ons mensen maken'. De sterren van de hemel, bloeiende bloemen, zingende vogels en nog veel meer moois op aarde schoot voor God in één opzicht tekort: Hij kon er niet mee praten. Al dat moois was ten diepste geen partij voor Hem. Hij kon er niet op zijn eigen niveau mee leven. En toen zei God: 'Laat ons mensen maken'. God wilde niet alleen een knap architect zijn van het heelal, hij wilde méér zijn dan de Maker van bergen en bloemen en dieren, Hij wilde ook Vader genoemd worden. God wilde mensen tegenover hem, tegen wie Hij kon praten, die wat terug zouden zeggen. God wilde zijn rijkdom niet alleen tonen in een prachtige roos, die opengaat als de zon schijnt en het op tijd regent. Hij wilde zijn rijkdom met mensen die "ja" en "nee" kunnen zeggen, die Hem spontaan uit een vrij hart kunnen denken. Daarom zei God: 'Laat ons mensen maken'. Dat is een heel opmerkelijke uitspraak. God zegt niet: 'Laat ik mensen maken'. Hij spreekt over zichzelf niet in het enkelvoud, maar in het meervoud: 'Laat ons mensen maken'. Dan kun je bij dit 'ons' denken aan Christus, de Zoon van God. Dan kan je denken aan de

Heilige Geest. Eén ding wordt heel duidelijk: ‘God is niet een eenzame “Ik”’. God is ‘wij’. God is gemeenschap. Daarom ook zegt Hij: ‘Laat ons mensen maken’. God is gemeenschap. En God wil gemeenschap hebben. Met u. Met mij. Als God zegt: ‘Het is niet goed dat een mens alleen is’. Stelt God met blijdschap vast dat een mens deze heerlijke eigenschap met Hem deelt. Hij heeft een ander nodig om zichzelf te zijn.

Beste Gerry en Ernst, vandaag krijgen jullie samen toegang tot een geheim van God. Hij wil jullie samen laten delen in iets waarvan Hijzelf het geheim is: Het samenzijn. In een huwelijk wil God een man en een vrouw laten delen in het wonder van zijn eigen Persoon: Zoals God zichzelf is, samen met Zijn Zoon, samen met de Heilige Geest, en samen met mensen, zo wil Hij het jouw geven, Ernst, om jezelf te zijn met Gerry, zo wil Hij het jou geven, Gerry, om jezelf te zijn met Ernst. Ik spreek nu heel hoog over het huwelijk. Dat moet je durven, ook in deze tijd, waar statistieken je voorhouden dat één op de vier huwelijken schipbreuk leidt. Als God iets geeft, moet je hoog over dit geschenk durven spreken. Maar je moet tegelijkertijd ongelofelijk nuchter zijn. Zeker opeen trouwdag moet je ongelofelijk nuchter zijn als je hoge dingen zegt. Je moet het huwelijk niet idealiseren. Je moet het huwelijk niet romantiseren. Je houdt elkaar geweldig voor de gek, als je het doet voorkomen alsof trouwen ‘helemaal het einde is’. Alsof het feit dat je als man en vrouw in één huis woont, aan één tafel eet en in één bed slaapt, het einde is van allerlei problemen die je hebt. Op een trouwdag willen mensen dat vaak graag horen en geloven. De verleiding is groot om je zo’n dag te baden in romantiek en idealisme.

Gerry, Ernst, laten we hoog over deze dag denken en tegelijk broodnuchter zijn. God wil jullie samen laten delen in het geheim van zijn eigen Persoon: Dat je samen met de ander jezelf bent. Maar dat geheim, dat wonder, bezit je niet buiten je eigen verhouding tot God om. Een huwelijk is een geschenk van God. Er bestaan twee soorten geschenken. Straks bij de receptie, krijgen jullie ongetwijfeld veel geschenken. De goede gever zegt: ‘Alsjeblieft! En veel geluk!’. Je pakt het cadeau uit, en zegt: ‘hartelijk bedankt’. En dan neem je het mee naar je eigen huis. Dan is het helemaal van jullie alléén. De gever staat verder buiten het gebruik dat je van het cadeau maakt. Dat kan ook best: De mixer die je van oom Wim krijgt doet het bij jullie thuis ook zonder oom Wim heel goed. En mochten er problemen zijn, dan kijk je even in de gebruiksaanwijzing die je er bij kreeg.

Jullie krijgen vandaag ook andere geschenken. De geschenken die jullie aan elkaar geven: Je liefde. Je bewondering van de ander. Je gezegendheid. Je zorg voor de ander. Je lichaam. Dat zijn allemaal geschenken die je niet, als de mixer van oom Wim, kunt gebruiken buiten de gever om. Ernst, je kunt nooit je hand leggen op de zorg van Gerry, buiten Gerry om. Gerry, je kunt nooit je hand leggen op de genegenheid van Ernst, buiten Ernst om. Je kunt niet je hand leggen op het lichaam van je partner, buiten hem of haar om. Je kunt de dingen die je vandaag van de ander als geschenk ontvangt, nooit opeisen, nooit claimen, met de opmerking: ‘Ben je met me getrouwd of niet?’

Jullie krijgen vandaag ook een geschenk van God. Ik zeg het verkeerd. Jullie hele huwelijk wil God jullie als geschenk geven. Maar je hebt dit geschenk van God nooit buiten God om. Het echte samen-zijn is een geschenk van God, waarin God iets wezenlijks van zichzelf geeft. Je hebt het niet buiten hemzelf om. Heel concreet: Je kunt elkaar alleen liefhebben-zelfs als de liefde wat kost- als jezelf open staat voor de liefde die God voor jou heeft. Je kunt elkaar alleen door dik en dun trouw zijn, als je je- ieder heel persoonlijk- aan God hebt toevertrouwd. Je kunt elkaar alleen echt van harte aanvaarden, als je zelf persoonlijk ervoor hebt gedankt dat Hij je heeft aanvaard zoals je bent, en dat Jezus Christus voor je is gestorven. Je kunt in het huwelijk alleen aan elkaar schaven, als je God aan je eigen karakter laat schaven; als je zelf bidt: 'God laat mij zien wat in mijn houding niet deugt, en laat mij steeds meer op uw eigen zoon Jezus Christus lijken'.

Gerry, Ernst, toen we, enkele weken geleden over de betekenis spraken die deze dienst van jullie heeft, toen zeiden jullie: 'We willen God beter leren kennen'. Als je dat echt wilt, als je dat, persoonlijk en ook samen, durft te bidden, heel concreet en het liefst hardop zodat je het van elkaar hoort: 'Here God, we verlangen er naar om in ons huwelijk U beter te leren kennen', dan verhoort Hij dat gebed. Je hele huwelijk door, in steeds toenemende mate. Want in een huwelijk, in het samen met elkaar jezelf zijn, geeft God op een unieke wijze iets van zichzelf aan mensen.

